

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118201788
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118201788.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu EOS KSI Slovensko s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843, za ktorú koná Mgr. Tomáš Kušnir, proti žalovanému Q. P., bytom v E. republike, S. XXXX/X, V., o zaplatenie 4 076,65 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23Csp/31/2018-184 zo dňa 30. januára 2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. m e n í tak, že :
Žalobca m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 72,8 %.
- II. Žalobca m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v časti o zaplatenie istiny 185,27 eur a úrokov z omeškania 427,68 eur zamietol; výrokom II. v zostávajúcej časti konanie zastavil a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "Zákon o bankách"), § 144, § 145 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 3.633,71 eur, úroky 128,64 eur, úroky z omeškania 308,30 eur, poplatky 6,00 eur a úroky z omeškania zo zostatku nesplatennej istiny 8 % ročne od 24.6.2017 do zaplatenia. Žalobca uviedol, že nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2017, uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a.s. ako postupcom a spoločnosťou žalobcu ako postupníkom. V priebehu konania žalovaný doložil platby žalobcovi v celkovej sume 3.891,36 eur. Žalobca potvrdil, že v priebehu konania žalovaný zaplatil celkom 3.891,36 eur, čo vyplýva z akceptácie žalovaným poukazovaných súm v priebežných čiastočných späťvzatiach žaloby. Vzhľadom k priebežným úhradám žalovaného vzal žalobca celkom 5x čiastočne žalobu späť, po poslednom späťvzati zo dňa 21.1.2020 sa žalobca domáhal zaplatenia 185,27 eur istiny a úrokov z omeškania 427,68 eur. V prejednávanej veci sa súd zaoberal opodstatnenosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, v prvom rade v súvislosti s aktívnou legitímáciou žalobcu. Nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol zmluvný vzťah, na základe ktorého žalovaný čerpal pre svoju potrebu finančné prostriedky. Toto súd dovodil z toho, že žalovaný dlh voči žalobcovi ako taký nepoprel, dokonca ho v priebehu konania splácal. Žalobca nedoložil žiaden listinný dôkaz, z ktorého by bolo možné zistiť, za akých podmienok pôvodný veriteľ umožnil žalovanému finančné prostriedky čerpať, v akom rozsahu, akým spôsobom mali byť splácané, akú odmenu, úrok, mal žalovaný zaplatiť. V prvom rade sa súd zaoberal tým, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zo znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky,

ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným a prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Takáto výzva nebola predložená. Korešpondencia z roku 2015 dokladuje zánik zmluvného vzťahu odstúpením od zmluvy č. 0364153112. Podľa aktivity pôvodného veriteľa evidoval pôvodný veriteľ ďalší zmluvný vzťah, čo možno dovodiť len z toho, že žalovanému bola listom zo dňa 22.3.2017 oznámená mimoriadna splatnosť pohľadávky z čísla úveru/účtu 5080799037. Doklad o doručení tohto oznámenia súdu predložený nebol, rovnako ani dôkaz o tom, že tomuto oznámeniu predchádzala písomná výzva na zaplatenie dlžnej sumy s následkom zosplatenia celého zostatku pohľadávky pre prípad nezaplatenia ročného dlhu. Po splnení podmienky písomnej výzvy môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, s ktorou je dlžník v omeškaní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách totiž vyplýva, že ak je klient banky napriek jej písomnej výzve v kvalifikovanom omeškaní "čo len s časťou svojho peňažného záväzku" voči banke môže banka svoju "pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku" postúpiť písomnou zmluvou inej osobe. Pokiaľ veriteľ postupuje celý zostatok pohľadávky pred dohodnutou lehotou splatnosti, musí dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti zostatku úveru. Žalobca doložil dôkaz o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ale bez dôkazu o jeho doručení. Súd sa v prvom rade vysporiadal s otázkou vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Žalobca si odvodzoval svoju vecnú aktívnu legitímáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok a pripojenej prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. V tejto prílohe je špecifikovaná pohľadávka vymáhaná v tomto konaní, teda 4.076,65 eur s príslušenstvom. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní od jeho právneho predchodcu, súd žalobu o zaplatenie istiny 185,27 eur a úrokov z omeškania 427,68 eur (po predchádzajúcich späťvzatiach) zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu sa súd už nezaoberal samotnou výškou nároku. Vzhľadom k prejavu vôle žalobcu súd konanie v zostávajúcej časti zastavil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v časti o zaplatenie istiny 185,27 eur a úrokov z omeškania 427,68 eur, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v tejto časti neúspešný, keďže súd žalobu zamietol. V zostávajúcej časti bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia časti žaloby, teda zavinením žalobcu. Pre súd bolo podstatné, že žaloba by bola zamietnutá v celom rozsahu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, preto úhrady žalovaného v priebehu konania neboli pre rozhodovanie o trovách konania relevantné. Žalovaný si neuplatnil žiadne trovy konania, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

2. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S právnym posúdením súdu prvej inštancie sa nestotožňuje. V danom prípade došlo k zastaveniu konania v časti o zaplatenie 3.891,36 eur na základe úhrad zo strany žalovaného po podaní žaloby, pričom predmetnými úhradami došlo k zaplateniu postúpenej istiny v plnom rozsahu a časti postúpeného príslušenstva v sume 257,65 eur. Predmetom konania naďalej zostala zvyšná časť postúpeného príslušenstva pohľadávky v sume 185,27 eur a vyčísleného zákonného úroku z omeškania ku dňu úplného splatenia istiny vo výške 427,68 eur. Nakoľko teda žalovaný uhradil dlžnú istinu, v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP zavinil zastavenie konania v danej časti práve žalovaný. Konanie bolo v časti 3.891,36 eur zastavené v dôsledku úhrad žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby. Na základe uvedeného má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko žalovaný procesne zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy vo výške 3.891,36 eur, v dôsledku čoho mal súd v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP v tejto časti priznať nárok na náhradu trov konania žalobcovi. Žalobca teda bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie 3.891,36 eur (95 %) a neúspešný v časti o zaplatenie 185,27 eur s prísl. (5 %). Čistý úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 90 % a súd mal preto súd rozhodnúť tak, že mal žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 90 %. Pre úplnosť uviedol, že podľa jeho názoru je súd pri zastavení konania a rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v zastavenej časti oprávnený skúmať len skutočnosť, ktorú strana sporu z procesného hľadiska zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Súd nie je pri takomto rozhodovaní oprávnený skúmať, či bol nárok uplatnený podanou žalobou uplatnený aj dôvodne, nakoľko rozhodnou skutočnosťou je v takom prípade procesné zavinenie zastavenie konania (uznesenia Najvyššieho súdu SR z 14.09.2011, sp. zn. 7 M Cdo 4/2010). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v danom prípade teda platí, že zastavenie konania procesne zavinil práve žalovaný z dôvodu úhrady po podaní žaloby, a preto je potrebné pri rozhodovaní o trovách konania pričítať časť nároku, v ktorej došlo k zastaveniu konania,

na ťarchu žalovaného a nie žalobcu. Na základe uvedeného má žalobca za to, že keďže konanie bolo v časti o zaplatenie 3.891,36 eur zastavené v dôsledku zaplatenia tejto sumy po podaní žaloby, žalovaný v tejto časti zavinil zastavenie konania a preto mal súd v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP priznať v tejto časti nárok na náhradu trov konania žalobcovi. Zo zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V danom prípade došlo k naplneniu týchto predpokladov, pričom predmetné ustanovenie nepripúšťa výnimku z jeho aplikácie. V sume o zaplatenie 3.891,36 eur došlo k zastaveniu konania z dôvodu úhrad žalovaného, preto súd na základe čiastočných späťvzatí konanie v danej časti zastavil. Aj vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu bol súd povinný postupovať podľa ustanovenia 256 ods. 1 CSP, pričom ak tak nepostupoval, potom vec nesprávne právne posúdil. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému nárok náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 90 % a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. odvolaním napadnutý nebol a preto v týchto výrokoch je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

6. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. V sporových konaniach sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). Podľa tejto zásady súd strane, ktorá mala v konaní úspech, prizná nárok na náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu v konaní a to proti strane neúspešnej. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Úspech v konaní teda treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku.

10. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia. Pri rozhodovaní o trovách konania je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda na strane žalobcu, ale aj žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, alebo splnení toho čoho sa domáhal potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

11. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti o zaplatenie istiny 185,27 eur a úrokov z omeškania 427,68 eur, v ktorej časti bola žaloba žalobcu zamietnutá správne použil ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a keďže súd žalobu v tejto časti zamietol, žalovaný bol v tejto časti teda neúspešný. V zostávajúcej časti bolo konanie zastavené v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby žalobcovi uhradil sumu 3.891,36 eur. V tejto časti súd prvej inštancie síce dôvodne použil ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, nesprávne však dospel k záveru, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania a

preto by mal mať nárok na náhradu trov konania žalovaný. Rozhodnou skutočnosťou v danej veci, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, pre aplikáciu § 256 ods. 1 CSP, t.j. zásady zodpovednosti za zavinenie, bol dispozičný úkon žalobcu - čiastočné späťvzatie žaloby z dôvodu plnenia žalovaného po podaní žaloby, teda procesnú zodpovednosť za zavinenie na čiastočnom zastavení konania treba pričítať žalovanému a to práve z dôvodu dispozičného úkonu čiastočného späťvzatia žaloby, ktoré späťvzatie v tejto súvislosti bolo v konaní vyvolané žalovaným. V danom prípade čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom bolo následkom správania sa žalovaného, nakoľko žalovaný po začatí konania s časti uhradil žalovanú sumu a vyvolal tak následok v podobe čiastočného späťvzatia žaloby. Súd pri zastavení konania a rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v zastavenej časti je oprávnený skúmať len skutočnosť, ktorá strana sporu z procesného hľadiska zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Súd nie je pri takomto rozhodovaní oprávnený skúmať, či bol nárok uplatnený podanou žalobou uplatnený aj dôvodne, nakoľko rozhodnou skutočnosťou je v takom prípade procesné zavinenie na zastavení konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v danom prípade teda platí, že zastavenie konania procesne zavinil práve žalovaný z dôvodu čiastočnej úhrady po podaní žaloby, a preto je potrebné pri rozhodovaní o trovách konania pričítať časť nároku, v ktorej došlo k zastaveniu konania, na ťarchu žalovaného a nie žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca bol teda v konaní úspešný v časti o zaplatenie 3.891,36 eur a neúspešný v časti o zaplatenie 185,27 eur a úrokov z omeškania 427,68 eur. Teda úspech žalobcu bol 86,4 % (3.891,36 eur) a úspech žalovaného 13,6 % (185,27+427,68 eur). Po odpočítaní úspechu žalobcu od úspechu žalovaného vzniklo žalobcovi právo na čiastočnú náhradu trov konania vo výške 72,8 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. podľa ust. § 388 CSP zmenil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).